

— A sajtó aggodalma alaptalan. Az osztrák és magyar-román viszony mitsem változott.

A DMKE közgyűlése.

— Személyi változás az egyesület vezetésében. —

(Saját tudósítónktól.) Vasárnap délelőtt tartotta meg tizedik évi rendes közgyűlését a Délmagyarországi Magyar Közművelődési Egyesület, melyen a minap elhunyt *Perjéssy László* ügyvezető-alelnöknek kellett volna beszámolóját megtartani. Ehelyett *Jedlicska Béla* dr. kegyeletes szavakkal elparentálta a kulturegyesület kiváló halottját s nem sokkal később a közgyűlés már be is töltötte a megüresedett helyet *Scossa Dezső* kir. tanfelügyelővel, aki a magyar kultúra érdekeinek ismert lelkes harcosa.

Ez volt a közgyűlésnek legérdekesebb s egyben legjelentősebb eseménye. *Scossa Dezső*vel új korszaka kezdődik az egyesületnek, mely benne minden tekintetben hivatott, munkás vezért és lelkes ügybarátot nyert. Eddigi működése a magyar kultúra szolgálatában telt el s a magyar közoktatásügy terén elért eredményei garanciát nyújtanak az iránt, hogy új hatáskörében határozott programmal fogja a működéséhez fűződő várankozásokat kielégíteni.

A közgyűlést délelőtt tizenegy órakor nyitotta meg *Jedlicska Béla* dr. alelnök, aki bejelentette, hogy *Dániel Ernő* báró elfoglaltsága miatt nem elnökölhet a közgyűlésen. Kegyeletes szavakban emlékezett meg *Perjéssy László* ügyvezető alelnök elhunytáról. Indítványára elhatározta a közgyűlés, hogy az elhunyt érdemeit jegyzőkönyvben megörökíti és az erről szóló jegyzőkönyvi kivonatot megküldi az özvegynek.

Ezután az ügyvezető alelnök helyett

Gallovich Jenő főtitkár az egyesület működéséről beszámolót tartott. Tíz évvel ezelőtt alakult meg az egyesület s a jövő évben tartja jubiláris közgyűlését. Csak nagyobb vonásokban számol be az egyesület működéséről, amelyet részletesebben az évkönyv ismertet. Tizenkétezer tagja van az egyesületnek; a négy közművelődési egyesület között a legtöbb taggal rendelkezik a DMKE, vagyon tekintetében pedig az EMKE után következik. Ismerteti a főtitkár a déli vármegyékben alakított alosztályokat, majd a föllálitott internátusokat, melyek különben már az előző közgyűléseken is szerepeltek az alkotások között. Vajmi kevés új momentum volt ebben a jelentésben. Bejelenti a főtitkár, hogy Debrecenben négyszázezer korona költséggel nevelőintézetet épített a város, amelyet teljes felszereléssel a DMKE rendelkezésére bocsát. Budapesten főiskolai hallgatók részére internátust tervez az egyesület, amelyre huszezer korona évi államsegélyre már ígéretet kapott. Zomborban nevelőintézet és kulturpalota fölépítését tervezik, amelyre a vármegye már megszavazott ötvenezer koronát.

Nagyobb vita volt az ügyvezető-alelnök tiszteletdíja körül. Eddig ugyanis néhai *Perjéssy László* díjtalanul vezette az egyesület ügyeit, az igazgatóság azonban arra az álláspontra helyezkedett, hogy amennyiben az új ügyvezető-igazgatótól fokozottabb munkát, a vidéki osztályok energikusabb ellenőrzését és intenzívebb agitációt kíván az egyesület, méltányos, hogy részére tiszteletdíj állapíttassék meg. A vezetőség kétezer-négyszáz koronát vett föl e célra költségvetésébe.

Dobay Gyula dr. határozottan ellenzi a javaslat elfogadását. Minden kulturegyesületnek átka, — ugymond, — hogy a személyi kiadások aránytalanul fölszaporodnak. Az ügyvezető-alelnöki állás olyan disz, amelyet nem lehet díjazással összekötni. *Kósó István* dr. támogatja *Dobay Gyula* dr. főszóvalását. Az alapszabályok színterén előírják, hogy az ügyvezető-alelnöknek csak irányítás a hatásköre. Az adminisztratív munkára ott van a főtitkár és titkár.

A közgyűlés azonban nagy többséggel a fizetési elnöki állás szervezését fogadta el. Az alapszabályokat a határozatnak megfelelően módosítják.

Az egyesület működési területét Debrecen és Hajdumegyével kibővítik, mint-hogy Debrecenben is lesz internátusa a DMKE-nek. A fölszlatott budapesti osztályt ismét megalakították.

Végül a tisztikar megalakítására került a sor. Egyhangulag megválasztották a régi tisztikart, a megüresedett ügyvezető alelnöki állásra pedig *Scossa Dezső*t választották meg.

A költségvetés szerint az egyesület törzsvagyona 387,724 korona. Összes szükséglete 1914-re 81,535 korona, amire födözet van 89,535 korona. A fölösleg tehát 8000 korona, amelyet a törzsvagyonhoz csatolnak.

A közgyűlésen mintegy hatvanan vettek részt, kik között a vidéki fiókok küldöttei is megjelentek.

Török és bolgár foglyok harca. Meg-

ható és egyben vad cselekedetről érkezik jelentés. Szombaton éjjel a Belgrádba szállított bolgár hadifoglyokat, körülbelül 3000 embert a várban helyezték el. Itt tartózkodnak már hónapok óta a török hadifoglyok is. Mikor a bolgár szállítmányt elhelyezték és a szerb kísérők eltávoztak, a törökök mindentől előrohantak és botokkal, karókkal megtámadták a bolgárokat. Valóságos harc támadt a foglyok között. A verekedés pokoli zajára elősiettek a szerb katonák és nagynehezen, puskatűssel szétválasztották a küzdőket. Vasárnap reggel, amikor híre terjedt a verekedésnek, temérdek ember tódult a várba, a hova a belgrádi polgárságnak szabad bejárása van. Tekintve azonban a foglyok izgatottságát, az őrök nem engedte be a tömeget. A jogaikra rendkívül féltékeny belgrádiak erre valóssággal ostrom alá vették az őrséget, melynek jeladására nagyobb katonai készültség érkezett. Ennek azután sikerült megakadályozni, hogy a szerbek rohammal beveggyék — a belgrádi várat.

életmódokat. A vendégek vagyok. A többi magától értődik.

— Az öregem megbolondult — ismételte Géza magában, de fiatalos rajongással nézett az apjára, akiben valami mély, csöndes, de szilaj lelket fedezett föl egyszerre, váratlanul. — Egyénisége van az öregnek — gondolta el az ő különös, félig bölcselkedő, félig korhely nyelvén — és az ember nem hinné el, hogy milyen aranyember, amikor mulat. Résztétel, szeretettel nézett rá, már csaknem úgy, ahogy az ember a pajtására tekint.

De még élt a gyanupörrel és egy gyújtószálat villásán fölhasított, hogy fölkeverje vele és szénsavától megszabadítsa a pezsgőt, amely ez óvatossági módszer alkalmazásával ártatlan itallá puhul el.

— Lélek! — kiáltott Dór Károly.

Géza nem értette, hogy az apja szemé villanásából megsejtette a tréfás szót, amelyben komoly szemrehányás lapangott. Félrelökte a gyújtószálat és heves, pajkos mozdulattal fölhörpintette egészen a poharát. Alig hogy letette, már újra tele volt. Dór Károly egy pillanatra sem akart kiesni a szerepéből és villámgyorsan töltött. Magának is.

II.

Stella ott hevert a földön, a válla megmégvonaglott, a karja megmegrándult és aztán mély álomba merült. Ugy feküdt ott, mint egy szemétre került pornográf címkép.

A kávéházi küllőnszoba fűledt, füstös le-

vegőjében, amely ránehezedett az olcsó círságokra, az ázott, mocskos fehér abroszra, a csatakos padlóra, két ember ült egymással szemben és virrasztástól véres szemhéjakkal bámult egymásra. Az apa és fiú. Az időt nem jelezte semmi. A derengés mély lilaszíne nem tudott áthatolni a bordó plüss ablakfüggönyökön, amelyek mint az éjszaka komor maderának védő szárnyai lógtak alá. Géza csak csömmört tudott már érezni. Dór Károly pedig sápadt, gunyos arccal diadalmaskodott fölötte. Kinyújtotta csontos, szikár karját, öreges, pergamentfényű, ráncos ujjait és rámutatott a leány eleven hullájára:

— És ezt a nőt akartad feleségül venni! Ezért a nőért akartál meghalni!

Dór Géza lesütötte a szemét:

— Gazember voltam, apám, de ezt nem mertem volna neked bevallani.

Dór Károly kiegyenesítette a derekát és szólt:

— Ne nevezd apádnak. Megállapodásunk tiltja. Ebben a pillanatban nem vagyok más, mint a pajtásod... a korhely cimborád. Megértettél? Ha az apád volnék, azt mondanám, hogy inkább vedd el feleségül ezt a hullát, semmint leszámolj az élettel. De a pajtásod vagyok s azt harsógom a füledbe, hogy ezt a szemétre takarítsd el az utadból.

A fiatal párdúc hirtelen az apjára szegezve foszforeszkáló szemét, melyben egy ötlet mérgező villama nyilalt át:

— Könnyű így beszélned, — szólt Géza

— amikor a leány nem védekezik, mert halott és te ölted meg.

Dór Károly megsemmisülve hajlott vissza a székébe.

— Te még mindig szereted! — suttogta elsápadva.

— Szeretem! — kiáltotta Géza és ez úgy hangzott, mint egy forró vallomás.

— Nem vagy részeg? — kérdezte megrendülve az apja.

— Nem volt jogod rá, hogy megöljed — felelte busan a fiú. — Ő volt az én első szerelmem. Nem volt rózsza, amely a születő hajnal utját várja. Mérgező növény volt és elbódította a lelkemet. De első szerelmem volt, amelyet nem irtasz ki többé belőlem, még ha nem is az apám, hanem a gyilkosom volnál.

— A bor beszél belőled — kérlelte az apja.

— Olyan józan vagyok, mint a halál — sóhajtott a fiú — és vádollarak. Nem is én vádollarak, hanem a hazugságaid, amelyek most eleven életre kelnek és lesújtanak reám, reád... Azt hazudtad, hogy emberben nem a testet, hanem a lelket kell megbecsülni. És én ebben a rothadt testben, ami itt fekszik előttünk, csak a lelkét becsültem meg, a lelkét, amely hozzám hajlott, amely szeretett és amelyet most egy könnyelmű, gonosz gyufaszállal fölka-vartál előttem, mint én a pezsgőt. Ő, én többé lélekben nem fogok bizni! Te tanítottál meg rá, hogy a lélek hazugság.

Telefon

515.

Kizárólag helybeli, hírneves asztalosmesterek által készített, elismert jóminőségű és bámulatos olcsó

butorok

első kézből csakis az Egyesült Műasztalosok Butorraktárában (Szeged, Tisza Lajos-körút 19. szám alatt, Kertész pékkel szemben) kaphatók; esetleg részletfizetésre is.